

UE – widziana z perspektywy „organizacji przestępczej”

15 marca 2025

Na początku tego eseju należy zauważyć, że definicja istoty UE, zanim zostanie zagubiona w niemożliwym do opanowania gąszczu szczegółów, nie wykracza poza uświadomienie sobie, że Unia Europejska nie jest państwem, ale zachowuje się jak państwo.

Organizacja przestępcza

Łatwiej jest zdefiniować organizację przestępczą. W artykule 129 niemieckiego kodeksu karnego niemiecki ustawodawca próbował to uczynić i stwierdził: „Organizacją przestępczą nazywa się taką, której celem lub działalnością jest popełnianie przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności wynoszącą maksymalnie dwa lata. Stowarzyszenie jest długoterminową, zorganizowaną grupą składającą się z więcej niż dwóch osób, której celem jest dążenie do nadrzędnego, wspólnego interesu. Definicja ról członków, ciągłość członkostwa i charakter struktury nie mają znaczenia dla ustalenia, czy stowarzyszenie istnieje”.

Jako środek ostrożności ustawodawca zastrzegł również, że utworzenie lub członkostwo w organizacji przestępczej nie podlega karze, jeśli jest to partia polityczna, która nie została zakazana przez Federalny Trybunał Konstytucyjny. Wynika z tego jasno, że partia polityczna może być również organizacją przestępczą, co oznacza, że jej członkowie mogą być również oskarżeni o to, że celem organizacji w formie partii jest popełnianie przestępstw.

Jest to istotne, ponieważ partie są tym rodzajem stowarzyszeń, z których wyłaniają się tzw. „politycy”. Niemieckie prawo karne chroni polityków przed karą za założenie lub członkostwo w partii nieobjętej zakazem ze względu na ich przynależność, ale nie przed ewentualnym stwierdzeniem, że są częścią organizacji przestępczej.

Wystarczająco dowodzi to, że pytanie, czy UE może być organizacją przestępczą, musi być dopuszczalne, jeśli istnieje również podejrzenie, że cel lub działalność UE zmierzają do popełniania przestępstw. To podejrzenie zostanie tutaj zbadane.

Oczywistość

Oczywiście, zgodnie z traktatami, które doprowadziły do jej utworzenia, Unia Europejska jako instytucja nie jest organizacją przestępczą, lecz pewnego rodzaju międzynarodową konstrukcją prawną, która ma tendencję do przedstawiania się jako podmiot prawa międzynarodowego.

Rzeczywistość

Jest to jednak tylko widoczna powierzchnia, której niemieckie prawo karne – jak wyjaśniono powyżej – stanowi, że struktury (organizacyjne), podział ról między członkami czy ciągłość członkostwa nie mają znaczenia dla faktu istnienia organizacji przestępczej.

Nie chodzi o skorupę, chodzi o ludzi, którzy działają w ramach tej struktury i którzy byliby uważani za organizację przestępczą, gdyby celem lub działalnością ich organizacji było popełnianie przestępstw

Dlatego też konieczne jest najpierw ustalenie, kto – jaka grupa osób – ma być uważany za członka stowarzyszenia, a następnie, jakie przestępstwa można uznać za cel lub działalność stowarzyszenia.

Rada

Nie ma wątpliwości, że główną odpowiedzialność za działania UE ponoszą członkowie Rady, czyli szefowie państw i rządów państw członkowskich. Wspólnie ustalają cele i podstawowe sposoby ich osiągnięcia. Oni, a raczej ich poprzednicy w rządach krajowych, przyjęli traktaty europejskie i doprowadzili do ich ratyfikacji przez parlamenty narodowe większością głosów, nie mogąc polegać na wyraźnej zgodzie narodów państw. W miejscach, gdzie odbywały się referenda, ich wynikiem było odrzucenie tzw. „Konstytucji Europejskiej”.

Powstanie UE można zatem postrzegać jako akt samostanowienia szefów państw i rządów. Ten akt samousamodzielnienia może być w pewnych okolicznościach nadal uważany za demokratycznie uzasadniony. Zostali oni przecież wybrani i upoważnieni zgodnie z obowiązującymi w momencie podpisywania umowy 7 lutego 1992 r. przepisami krajowymi.

Jednakże praca szefów państw i rządów w Radzie nie ma żadnej legitymacji demokratycznej, czego nie rekompensuje fakt, że głosowanie w Radzie jest możliwe zgodnie z zasadami demokratycznymi. Rada jest mniej więcej odpowiednikiem zarządu spółki akcyjnej, nie jest jednak kontrolowana przez żaden konkretny organ (w spółce akcyjnej: rada nadzorcza, walne zgromadzenie).

Rada Ministrów

Rada Ministrów stanowi najwyższy szczebel roboczy UE. Z uwagi na swój udział w rządzie krajowym jego członkowie odpowiadają bezpośrednio przed szefami rządów w Radzie. Z jednej strony Rada Ministrów pracuje dla Rady, z drugiej zaś strony rozбивa decyzje Rady na szczebel resortowy i we współpracy z Komisją przekształca je w tzw. prawo europejskie.

Komisja

Komisja wykonuje decyzje Rady, z jednej strony jako „organ pseudolegisłacyjny” poprzez (współ)przyjmowanie tzw. prawa europejskiego, a z drugiej strony jako prawdziwa władza wykonawcza poprzez działanie jako organ wykonawczy (rząd) w ramach prawa, które sama ustanowiła.

Członkostwo?

Wszystkie osoby biorące udział w kształtowaniu polityki UE w Radzie, Radzie Ministrów i Komisji mogą być uważane za członków stowarzyszenia, choć w różnym stopniu.

EBC działa niezależnie, poza hierarchią Rada – Rada Ministrów – Komisja, ale w ścisłej współpracy z tymi funkcjami w celu wspierania celów wyznaczonych przez Radę.

TSUE, jako instrument dyscyplinowania członków, którzy czasami stawiają własne interesy ponad nadrzędnymi interesami stowarzyszenia, działa wspólnie z Komisją, opierając się na prawie ustanowionym przez Komisję, a Komisja zazwyczaj skutecznie się do niego odwołuje.

Rada, Rada Ministrów i Komisja na ogół współpracują ze sobą sprawnie i sprawiają wrażenie harmonijnych w oczach świata zewnętrznego. Europejski Bank Centralny i Europejski Trybunał Sprawiedliwości wspierają jego działania; ich prezesów należy

zatem uważać za część stowarzyszenia.

Parlament Europejski jest niczym więcej niż karykaturą parlamentu i ma na celu nadanie UE pozoru instytucji zorganizowanej demokratycznie. Jej członkowie nie są automatycznie uważani za część stowarzyszenia ze względu na swoją funkcję.

Stowarzyszenie istnieje

Poszukiwania UE w celu potwierdzenia istnienia stowarzyszenia dały pozytywny wynik. Istnieje zorganizowana, długotrwała współpraca skupiająca więcej niż dwie osoby, której celem jest osiągnięcie wspólnego, nadrzędnego interesu.

Nie jest jednak jasne, czy jest to organizacja przestępcza. W związku z tym konieczne jest obecnie uzyskanie ogólnego obrazu charakteru i zakresu teoretycznie możliwych i faktycznie popełnionych przestępstw, które można przypisać tej organizacji.

Przestępstwa kryminalne

Jeżeli organizacja jest w stanie wykorzystywać zasoby 27 państw narodowych, liczących łącznie około 450 milionów mieszkańców, bez żadnego skutecznego nadzoru, rozmiary dochodów z potencjalnych przestępstw są gigantyczne.

Trudno jest również oszacować skalę rodzajów przestępstw. Obejmuje wszystko , od zwykłej biernej korupcji po wszelkie formy niełojalności i oszustwa, planowanie, przygotowywanie i prowadzenie wojen agresywnych oraz pomocnictwo i podżeganie do ludobójstwa.

Pozostaje pytanie, co tak naprawdę zaobserwowano od 1992 r.?

Zanim to jednak nastąpi, istotne jest rozróżnienie beneficjentów, ofiar i sprawców w ramach działalności UE.

Ponadto należy wyjaśnić, w jakim zakresie porozumienia między beneficjentami i sprawcami dotyczące legalności działań mogą zapobiec ich zakwalifikowaniu jako przestępstw.

To nie jest takie proste. To jest rzeczywiście wysoce problematyczne.

Unia Europejska jest w swej istocie kartelem gospodarek działających w państwach członkowskich UE, który uzgodnił podział pracy (w przybliżeniu między przemysłem a rolnictwem) oraz reguły konkurencji na rynku wewnętrznym, aby uniknąć szkodliwej konkurencji wewnętrznej. W handlu zagranicznym celem było stworzenie korzystnych pozycji negocjacyjnych zarówno w imporcie, jak i eksporcie poprzez wspólne działanie całej siły rynkowej.

Na pierwszy rzut oka wygląda to na uczciwą politykę gospodarczą, taką, jaka byłaby prowadzona na mniejszą skalę w każdym państwie członkowskim, gdyby nie UE. Korzyści odnoszą praktycznie wszyscy: firmy, pracownicy i państwo, a z drugiej strony nikt nie ponosi realnej szkody. W końcu taki jest cel polityki gospodarczej w interesie narodowym i jeśli realizują ją mądre umysły, to właśnie w taki sposób ona działa.

W UE jednak taki efekt nie wystąpił, a przynajmniej nie był trwały. Powodów tego jest wiele i wszystkie są spowodowane przez człowieka. Część z tego wynika z idei funkcjonowania europejskiego kartelu gospodarczego, w oczekiwaniu, że pozostałe różnice w sile gospodarczej i dobrobycie zrównoważą się, również przy pomocy wspólnej waluty. Inne powody wynikają z wysiłków podejmowanych przez unię, aby ustanowić jednolity kierunek we wszystkich dziedzinach, nie tylko gospodarczych, ale i politycznych, a w razie potrzeby – egzekwować go nawet wbrew interesom poszczególnych państw narodowych.

W przypadku UE stało się jasne, że różnice między państwami członkowskimi muszą doprowadzić do gry o sumie zerowej, w której nie każdy może wygrać, ale zyski niektórych wynikają ze

strat innych. Co ciekawe, to nie były już przede wszystkim państwa próbujące narzucać swoje interesy gospodarcze przeciwko sobie, ale coraz częściej to (działające na arenie międzynarodowej) przedsiębiorstwa odnosiły sukcesy w narzucaniu swoich interesów państwom, i to kosztem ludności, ponieważ UE na to pozwalała.

Temat – podatki

To właśnie tutaj po raz pierwszy sytuacja dla członków stowarzyszenia UE staje się krytyczna.

W Europie jest małe państwo o nazwie Luksemburg, które jest pełnoprawnym członkiem. Luksemburg umożliwił, w pełnej zgodności z tzw. prawem UE, spółkom, nawet tym o zagranicznym pochodzeniu i będącym w całości lub w przeważającej części własnością zagranicznych osób prywatnych, generowanie zysków w całej UE, ale płacenie podatku od tych zysków wyłącznie w Luksemburgu, według stawek wynegocjowanych z Luksemburgiem i utrzymywanych w tajemnicy. Mówi się, że w szczególności Amazon i IKEA zdołały obniżyć swoje podatki dochodowe niemal do zera. Ale Amazon i IKEA to nie jedyne firmy, które zaoszczędziły na podatkach dzięki przeniesieniu swojej siedziby głównej do Luksemburga. W Irlandii, gdzie podatki są równie hojne, Apple przez lata musiało płacić podatek w wysokości zaledwie 0,005 procent, co odpowiada 50 euro od miliona zysku. Po latach Komisja uznała to za „nielegalną pomoc” i pozwała spółkę o zaległe podatki, ale początkowo przegrała sprawę i wygrała dopiero w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który nałożył na Apple karę pieniężną i zobowiązał ją do zapłaty 13 miliardów euro.

Jednakże ten spektakularny przypadek nie powinien przesłaniać faktu, że setki przedsiębiorstw w Luksemburgu, Irlandii i Holandii również skorzystało na tym, że członkowie stowarzyszenia pozwalali, a być może nawet zachęcali do unikania płacenia podatków, decydując się na zakładanie

siedzib swoich firm w rajach podatkowych, a także na tworzenie samych rajów podatkowych. W przypadku byłego szefa rządu Luksemburga i późniejszego przewodniczącego Komisji Europejskiej Jeana-Claude'a Junckera nie ma co najmniej wyraźnych przesłanek przemawiających przeciwko temu rozwiązaniu.

Jedno jest tu jasne: beneficjentami są właściciele firm oszczędzających podatki, beneficjentami są również podatnicy z rajów podatkowych, poszkodowani są konkurenci na rynku, którzy nie mogą lub nie chcą uniknąć odpowiedzialności podatkowej u siebie, a także podatnicy wszystkich państw członkowskich, którzy stracili wpływy podatkowe. Sprawcami – przez bezczynność i bierność – są członkowie Rady Europejskiej, czyli wszyscy szefowie państw i rządów 27 państw członkowskich razem wzięci.

Ponieważ mówimy o podatkach. W UE istnieją dwa modele, w ramach których organy podatkowe zwracają podatki, które nigdy nie zostały zapłacone.

Model 1 – oszustwa związane z podatkiem VAT

VAT jest podatkiem czysto konsumenckim. Choć dostawcy również obciążają firmy podatkiem VAT, jest on zwracany przez urząd skarbowy. Pełny podatek VAT jest płacony dopiero w momencie sprzedaży produktu klientowi końcowemu.

Jednakże w handlu wewnątrzwspólnotowym nie obowiązuje żaden podatek VAT między sprzedawcą w kraju UE A a kupującym w kraju UE B. Celem tego jest to, aby każdy kraj UE oszukiwał wyłącznie swoich własnych konsumentów, stosując podatek VAT.

Jeżeli samochody zostaną następnie sprzedane z podatkiem VAT w kraju B, ale podatek ten nie zostanie zapłacony, a firma, która została założona w tym celu, przestanie istnieć,

sztuczka zadziałała. Szacuje się, że każdego roku w ten sposób kradzionych jest około 50–60 miliardów euro.

Model 2 – oszustwo typu cum-ex

Jeżeli w dniu ustalenia prawa do dywidendy akcje znajdują się na rachunku powierniczym, ich posiadacz musi zapłacić podatek od zysków kapitałowych od dywidendy. Ale kto musi wypłacić dywidendę, jeśli w dniu ustalenia prawa własności akcje zmieniają właściciela kilka razy? To jest sedno oszustwa. Ponieważ rząd może nałożyć podatek od zysków kapitałowych na dywidendy tylko raz, musi zwrócić podatek niektórym krótkoterminowym posiadaczom. Oszuści zdołali ukryć transakcje w taki sposób, że ostatecznie zwrócono im więcej podatku od zysków kapitałowych, niż zapłacono. Skala szkód jest porównywalna do tej, jaką powodują oszustwa związane z podatkiem VAT.

Oba modele łącznie mają swoich beneficjentów – przestępców, oba szkodzą podatnikom. Sprawcami – przez bezczynność i bierność – są członkowie stowarzyszenia znanego jako Rada Europejska.

Ogólnie rzecz biorąc, korzystanie z rajów podatkowych w UE i oszustwa podatkowe za pośrednictwem podatku VAT i podatków Cum-Ex skutkują stratami podatkowymi wynoszącymi około 200 miliardów euro rocznie. Oznacza to podwójne straty dla Niemiec i dwunastokrotność płatności netto Niemiec na rzecz UE w 2022 r.

Przynajmniej UE udało się stworzyć minimalne prawo podatkowe i wprowadzić je do prawa krajowego. Ma ono na celu zmuszenie przedsiębiorstw prowadzących działalność międzynarodową, za pomocą skomplikowanej procedury, do płacenia co najmniej 15-procentowego podatku od zysków, w miarę możliwości w miejscu, w którym zyski te zostały wygenerowane. Przepisy te są obecnie wdrażane, ale nie będzie można stwierdzić, jaki będzie ich praktyczny wpływ, przez co najmniej trzy, cztery lata.

W mało prawdopodobnym przypadku, gdyby udało się osiągnąć ten cel w całości, pozostaje pytanie, dlaczego cel ten miałyby wynieść tylko 15 procent.

Konsumenci w UE płacą podatek VAT od wszystkich wydatków konsumpcyjnych z opodatkowanych dochodów, którego standardowa stawka jest zawsze wyższa od 15% zysków przedsiębiorstw. Na Węgrzech odsetek ten wynosi 27 proc., w Danii, Szwecji i Chorwacji 25 proc.

Oczywiście, jest to działanie mające na celu promocję eksportu. Niskie podatki dochodowe i eksport wolny od VAT-u zwiększają konkurencyjność. „Niedobór” w kasie państwa rekompensowany jest wysokimi podatkami i daninami od wynagrodzeń oraz wysokimi podatkami od konsumpcji.

Jeśli chodzi o oszustwo Cum-Ex , to pouczające może okazać się przeczytanie wpisu w Wikipedii na temat Anne Brorhilker . Jako starszy prokurator publiczny Brorhilker odegrała wiodącą rolę w śledztwach w sprawie Cum-Ex. Kiedy próbowano pozbawić ją pracowników i kompetencji, poddała się i poprosiła o zwolnienie ze stanowiska urzędniczego. Cała historia wyraźnie wskazuje, że chęć wyjaśnienia sprawy wydaje się być raczej słaba, a metoda oszustwa jest w dalszym ciągu stosowana.

Jeśli chodzi o oszustwa związane z podatkiem VAT , warto przeczytać, co na ten temat pisze na swojej stronie internetowej prawnik Frank Fromm . Oto ostatnie, kluczowe zdanie: „Zazwyczaj jest już za późno, gdy organy podatkowe wykryją oszustwo związane z niesłusznie zwróconym lub niezapłaconym podatkiem od sprzedaży. Firmy już osiągną swoje zyski”.

Jeśli chodzi o możliwości unikania płacenia podatków , byłoby naiwnością zakładać, że ustawa o minimalnym opodatkowaniu dochodów osób prawnych położy temu kres. EuroNews opisywał zalety europejskich rajów podatkowych dość szczegółowo jeszcze we wrześniu 2024 r.

Wniosek

Podsumowując pierwszą część analizy UE pod kątem „organizacji przestępczej”, należy stwierdzić, że początkowe podejrzenie z pewnością może być uzasadnione.

Opiera się to z jednej strony na podejrzeniu, że powstanie UE było aktem samousamodzielnienia się ówczesnych szefów państw i rządów, co nadal wymaga zbadania, aby ustalić, czy i w jakim zakresie naruszono zasady suwerenności ludu, a z drugiej strony na braku jakiejkolwiek dostrzegalnej woli podjęcia skutecznych środków w celu ustanowienia sprawiedliwości podatkowej w całej UE i zapobiegania najbardziej szkodliwym formom oszustw podatkowych.

Autorstwo: Egon W. Kreutzer

Tłumaczenie: dr Ignacy Nowopolski

Ilustracja: WolneMedia.net (CC0)

Źródło zagraniczne: Egon-W-Kreutzer.de

Źródło polskie: DrIgnacyNowopolski.substack.com